

[Justitsministeren.]

langt politikasserne nedlagt, alle indtægter og udgifter overført til statsbudgettet, og jeg bestrider ikke, at den slags ønsker har eksisteret i revisionsdepartementet og fundet udtryk. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at så sent som ved finansloven for 1956-57 overførtes der efter afstemning i dette høje ting meget betydelige udgifter fra statsbudgettet til politikasserne. Det var allerede sket tidligere; spareudvalget af 1950, hvori samtlige udvalgsberettigede partier i tinget var repræsenteret, afgav en betænkning i 1952, hvorefter betydelige udgifter overførtes fra statsbudgettet til politikasserne, og det fulgte man altså op i 1956-57 med yderligere betydelige overførsler. Vil man nu gå den modsatte vej, så skal det ikke støde på nogen modstand hos mig.

Jeg bekræfter, at formanden for udvalget om statsrevisorernes betænkning og jeg har drøftet dette spørgsmål for nogle år tilbage og var enige om en tid endnu at se tiden an. Vi er nu nået til den situation, hvor vi er enige om, at spørgsmålet må tages op, både om indtægter og om udgifter, al den stund formuen i politikasserne, og også indtægterne, er steget meget stærkt. Jeg gør i øvrigt i denne forbindelse opmærksom på, at de indtægter, som politikasserne har, jo er lovbestemte. Det høje ting har haft lejlighed til at tage stilling til det gang på gang ved behandling af de love, som indeholder bestemmelser om, at større eller mindre andele af indkomsterne skal overføres til politikasserne.

Jeg forstod det ærede medlem derhen, at det var hans principielle opfattelse, at politikasserne skulle afskaffes helt, at man altså helt skulle ophæve systemet, og det ærede medlem spurgte så, om der ikke i andre ministerier fandtes noget tilsvarende. Dette spørgsmål kan jeg ikke besvare, og det kan man vel heller ikke forlange jeg skal, men om selve det principielle spørgsmål om politikasserne vil jeg gerne sige — og dér forstod jeg at det ærede medlem hr. Thisted Knudsen var enig med mig, og det samme gælder vel i hvert fald for tiden det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen — at jeg tror ikke, vi kan undvære politikasserne; jeg tror, det simpelt hen er nødvendigt at have disse kasser. Jeg tror

ikke engang, det er nødvendigt nærmere at begrunde, at man inden for politietaten kan have udgifter af en sådan karakter, at det er nødvendigt at have en kasse af den art. Jeg tror ikke, der eksisterer noget samfund, som ikke har det. Jeg bestrider derimod ikke, at en række af de udgifter, der i øjeblikket afholdes af politikasserne, meget vel kan overføres til statsbudgettet, og i takt dermed kan væsentlige indtægter overføres til statsbudgettet. Men jeg minder om, at så sent som ved finansloven for 1956-57 er det høje ting gået den modsatte vej og har overført betydelige udgifter netop til disse politikasser.

Jeg kan ikke sige til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, at jeg samtykker i alt, hvad han sagde. Jeg kan sige det, han ønskede jeg skulle afslutte debatten med, ved at gentage, hvad jeg sagde i mit første indlæg, at den kritiserede fremgangsmåde fremover bliver ændret, og at spørgsmålet om politikassernes omfang og administration, herunder deres revision, nu bliver taget op til behandling i et udvalg med repræsentanter for finansministeriets centralstyrelse, revisionsdepartementet, justitsministeriet og politimyndighederne, herunder rigspolitichefen, politidirektøren, politimestrene og politiets organisationer, og det resultat, der kommer ud af dette udvalgs arbejde, må vi herefter drøfte. Jeg vil dog lige minde om, at under besættelsen var der nedsat et udvalg, som behandlede disse spørgsmål, hvor stort set de samme instanser var repræsenteret. Man nåede ikke til enighed, man nåede ikke til nogen afgørelse, og sagen blev henlagt. Jeg regner med, som det ligger nu, at udvalget når til et resultat, som vi herefter kan drøfte — med et godt resultat.

Ordføreren for forespørgerne (Thisted Knudsen): Det forekommer mig, at den højtærede justitsminister og jeg kommer hinanden nærmere og nærmere, og jeg betragter også de udtalelser, der er fremsat af de andre partiers ordførere, som en erkendelse af, at her er et problem, som må løses. Hverken det ærede medlem hr. Brodthagen eller jeg er jo sarte, og vi må også betragtes som forholdsvis fornuftige medlemmer af dette ting, men når det ærede medlem hr. Brodthagen nu pukker på det udvalg, som folketinget har nedsat, og fak-